

vánoční
dárek
Katie Price

vánoční dárek

Přeložila Jana Kordíková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2011 Katie Price; 2011 Rebecca Farnworth
All rights reserved.

Z anglického originálu *Santa Baby*
(First published by Century, London, 2011)
přeložila © 2013 Jana Kordíková
Redakce textu: Dana Pačková
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9780761659

Kapitola 1

V chladném nočním vzduchu se Tiffany Taylorová třásla a poskakovala z nohy na nohu, aby se zahřála. Podle kalendáře sice byl červen, ale počasí spíše připomínalo březen a ona to v černé baletní sukýnce, stříbrných sandálech, s holýma nohama, krajkovými rukavicemi bez prstů a černým sakem výrazně podcenila. Mezi ostatními dívkami stojícími ve frontě před klubem ve West Endu se vyjíkala, všechny totiž na sobě měly zářivě barevné, odvážné a přiléhavé šaty, navíc zřejmě v soláriu trávily více času než doma. Tiffany vyznávala zvláštní a jedinečný styl oblékání.

Znovu se podívala na hodinky. Mělo jí být jasné, že nejlepší kamarádka Kara přijde pozdě. Už bylo po půlnoci. Tiffany, nebo Tiff, jak jí říkali přátelé, potlačila zívnutí. Byla vzhůru od sedmi od rána a teprve před hodinou jí skončila směna, pracovala jako servírka v oblíbené italské pizzerii.

Ledový vítr jí foukl dlouhé kaštanové vlasy do obličeje a přilepil je ke rtům natřeným leskem. Bezva. Snažila se je znovu uhladit a doufala, že není cítit těstem na pizzu, nebo snad, což by bylo ještě horší, česnekem. Nastříkala na sebe spoustu parfému Coco Mademoiselle, i když už v lahvičce měla jen pár posledních kapek a bylo jí jasné, že další si nebude moci dovolit. Než vyrážela do klubu, obvykle se vysprchovala a myla si hlavu, ale dnes jí na to nezbyl čas. Muselo stačit rychlé osvěžení vlhčenými ubrousky na toaletách. To je tedy úroveň...

„Ahoj, Tiff, doufám, že nečekáš dlouho.“ Byla to Kara, vypadala úžasně a dokonale, měla na sobě tyrkysové šaty na jedno rameno. A jako

obvykle si perfektně sladila doplňky – saténové psaníčko, jehly a tyrkovsový náhrdelník. Tiffany studovala oděvní školu a chtěla pracovat jako stylistka, ale už vzdala své snahy kamarádku přesvědčit, že i s laděním doplňků je to někdy možné přehnat.

„Příšerně dlouho!“ vyhrkla.

„Nevím, proč tu takhle postáváš... já jsem na seznamu hostů,“ promluvil muž kolem pětadvacítky v obleku a vysokých botách, který stál vedle Kařina přítele Harleyho. To zřejmě musí být to rande naslepo, co domluvila Kara, i když jí Tiffany prosila, ať jí nikoho nehledá.

„Jo, vlastně, tohle je Gavin, o kterém jsem ti povídala. Gavine – Tiffany... Tiffany – Gavin,“ šveholila Kara.

„Ahoj,“ pozdravila Tiffany a okamžitě usoudila, že Gavin není její typ. Kara jí sáhodlouze vyprávěla, v jak skvělé je formě. A opravdu byl hezký, ji to však vůbec neoslovilo, protože na její vkus byl příliš zahleděný sám do sebe. Poznala, že má na sobě velmi drahý oblek, značkový, i košili, navíc měl luxusní hodinky – takovéhle věci však na ni nikdy nedělaly dojem. Styloví můžete být, i když vás to nestojí spoustu peněz. A už vůbec se jí nelíbilo, jak si ji otevřeně prohlíží od hlavy až k patě a posuzuje její přitažlivost.

„Hlavu vzhůru,“ šeptl Harley, když se loudali za Karou s Gavinem na začátek fronty. „Jestli je tak hrozný, můžeme nenápadně zmizet.“

Harley byl nejmilejší a nejpříjemnější kluk, jakého Tiffany kdy potkala. Kara, která byla opravdu krásná, drobná s obrovskými hnědými očima, dlouhými světlými vlasy a pěknou tváří, si mohla vybírat mezi spoustou svalovců, co chodili cvičit do fitka v severním Londýně, které patřilo jejímu otci a s jehož provozováním mu pomáhala, ona se však zamilovala do Harleyho. Rozhodně nebyl ošklivý, měl příjemný obličej, takový, z něhož je na první pohled jasné, že mu můžete důvěřovat, krátké hnědé vlasy a šedomodré oči, ale nezdálo se, že by patřil do Kařiny ligy. Měl však v ruce dva neskutečné trumfy – perfektně vypracované tělo, a navíc pracoval jako hasič. Bezvadné, Karo! Záviděly jí všechny kamarádky až na Tiffany, která v Harleym vždy viděla jen Kařina přítele.

Gavin už se dostal na začátek fronty a dohadoval se s dívkou, která

měla na starost seznam hostů. Vedle ní stáli dva vysocí vyhazovači v dlouhých černých svrchnících. Tiffany jim ty kabáty záviděla; jestli se brzy nedostanou dovnitř, možná ji přemůže podchlazení a na celou noc ji zabalí do izolační fólie, nebo co se na to vlastně dává. A to by jí určitě neslušelo. Navíc teď, když viděla Gavina, už by nejradši šla domů. Byla utahaná; po desetihodinové směně ji neskutečně bolely nohy. Gavin se jí vůbec nelíbil a nehodlala předstírat, že je to jinak. Rozhodla se, že mu to dá co nejzdvořileji najevo, aby měl příležitost zmizet a najít si někoho jiného. A potom si konečně bude moci užít večer s Karou a Harleym.

„Tak se podívejte ještě jednou! Já na tom debilním seznamu prostě jsem... Jsem kamarád majitele!“ křičel Gavin. Tiffany se vůbec nelíbil jeho tón. S podobně hrubými zákazníky měla dost svých zkušeností, proto moc dobře věděla, jak se asi cítí dívka se seznamem v ruce.

„Trochu slušnosti, človče,“ okřikl ho jeden z vyhazovačů. Podle přízvuku ze severovýchodní Anglie.

„Co kdyby ses spakoval a táhnul na sever?“

Ten je tedy sladkej! Tiffany se podívala na Karu, která se ušklíbala a nenápadně se jí omlouvala.

Tiffany napůl očekávala, že je po tomto výstupu určitě vyhodí, dívka však konečně našla jejich jména na seznamu, odepnula silný červený provaz a pustila je dál. Když Tiffany procházela kolem vyhazovačů, jeden z nich ji zaujal. Byl nápadně hezký, ale tmavě hnědé oči měl plné opovržení a ona celá hořela rozpaky, že ji spojuje s takovým troublem, jako je Gavin.

Když se dostali do klubu, situace se příliš nezlepšila. Gavin trval na tom, že objedná šampaňské. Tiffany bylo jasné, že si rozhodně nemůže dovolit mu pozvání oplatit. Posadila se na jednu z nízkých černých sameťových pohovek a přemýšlela, jak se ho co nejrychleji zbavit. Kara si všimla nějakého známého a právě s ním něco dlouze probírala, takže ta ji rozhodně nezachrání. Gavin se posadil vedle Tiffany a položil si ruku za ni na pohovku, jako by si na ni dělal nároky. Na to tedy může zapomenout!

Příštích dvacet minut, kdy jí připadalo, že čas ubíhá mnohem pomaleji, se s ní Gavin bavil. Měl vlastní firmu, prodával repasované počítače.

Vykládal jen o tom, kolik vydělal peněz, jak skvěle mu jde prodej, jak úžasné má auto, jak nádherný má byt. To je tedy něco, pomyslela si Tiffany, jenže ji nezajímalo ani podnikání, ani auta, ani nemovitosti. Začínaly se jí z toho klížit oči, když vtom se náhle posunul po pohovce, seděl tak blízko, že se dotýkali stehny. Snažila se uhnout, ale na druhé straně už byla jen područka.

„Kara mi říkala, že se chceš prosadit v módě. O té toho moc nevím. Ale vyznám se v tom, co se mi líbí.“ Ukázal na vlastní oblečení. „Oblek Dolce & Gabbana, košile od Teda Bakera, boty od Ralphi Laurena.“ Zazubil se na ni. „Trenky, no, to si brzy budeš moct zjistit sama.“

Nebo spíš ani ne, pomyslela si Tiffany. Dokonce jí to ani nepřipadalo zábavné. Byl tak arogantní a slizký.

„Někoho mi připomínáš,“ pokračoval Gavin, který si podle všeho nevšiml, že Tiffany na jeho dvojsmyslnou poznámku nijak nereagovala. „To ty oči... Jo, už vím, jako ta modelka Angel Summerová. Trochu se jí podobáš.“ Zíral na ni. „Ale všechny její přednosti tedy nemáš, co?“

Nebyl první, kdo zaznamenal, jak se podobá slavné bývalé fotomodelce. Tiffany sama si toho nikdy nevšimla. Jestli však Gavin tu poznámku myslel jako lichotku, nezafungovalo to. Zhluboka se nadechla. Už tu nedokáže takhle sedět a poslouchat ty jeho kecy ani chvíli, podle všeho si jednoznačně myslel, že s ním skončí v posteli.

„Gavine, můžu k tobě být upřímná? Mezi námi to nefunguje.“

Podíval se na ni, jako by jí nerozuměl. Takže byl namyšlený, ale taky natvrdlý? To je tedy dokonalá kombinace. Bude muset mluvit na rovinu. „Nelíbí se mi. Dneska se s tebou nevyspím. Tak vezmi to šampaňské a zkus sbalit nějakou jinou.“

Když se zlobil, celý zošklivěl. Ukázal se v něm ten násilník, který se zatím schovával pod značkovým oblečením. „Co si o sobě doprdele myslíš? Cože to děláš? Jo, jasně, jsi servírka. Nula. A proč sis myslela, že bych se s tebou chtěl vyspat? Seženu si někoho mnohem lepšího, než jsi ty, drahoušku.“

Pak se natáhl pro lahev šampaňského, vstal a odkráčel.

Tiffany sice byla více než ráda, že se ho zbavila, ale jeho agresivní cho-

vání s ní otrásl. Byl k ní totiž až neuvěřitelně nepřátelský; podle všeho ženy přímo nenáviděl. Nesnášela chlapy, co si mysleli, že se můžou k ženám chovat příšerně jen proto, že mají naditou peněženku. Rozhlédla se po klubu a pak s úlevou uviděla Karu s Harleyem, kteří se vraceli z tanečního parketu.

„Zrovna jsem viděla Gavina. Balil nějakou blondýnu,“ líčila jí Kara. „Promiň, kotě, netušila jsem, že je to takový kretén. Potkala jsem se s ním jen párkrát a připadal mi v pohodě.“

Tiffany odolala pokušení říct jí, že z něj jeho povaha čísel na sto honů. Stačilo se jenom podívat. Karu přímo zbožňovala, ale kamarádka byla tak trochu naivka a v lidech obvykle viděla jen to dobré. Harley při pohledu na Tiffany povytáhl obočí. Jemu totiž taky bylo už od začátku jasné, co je Gavin zač.

„Pojďme se napít, zatancujeme si a snad si najdeš někoho jiného,“ dodala Kara s nadějí v hlase. Nového přítele se jí usilovně snažila najít už půl roku, od té doby, co se Tiffany rozešla s Billym, se kterým chodila nechodila minulé dva roky. Kara totiž nemohla pochopit, že Tiffany je teď jako nezadaná naprosto spokojená.

Přesto se přinutila k úsměvu. Alespoň kvůli přátelům bude předstírat, že se baví.

Když si Tiffany dala dvě mojita a zatancovala si na svoje nejoblíbenější skladby, dost se jí ulevilo. Na slizkého Gavina málem zapoměla. Bohužel však s přáteli z klubu odcházeli ve stejnou chvíli jako on a setkali se ve vstupní hale. Byl sám a hodně opilý. Dokonce si polil drahou košili. S blondýnou to podle všeho nevyšlo.

„A helemese. Slečna Frigidka! Jako bych se s tebou chtěl vyspat.“

Zamířil k Tiffany, která couvala, protože se jí vůbec nelíbil zlověstný výraz v jeho očích.

„Ale no tak, něco takového snad není nutné, človče,“ snažil se ho uchlácholit Harley. „Nemám ti sehnat taxík?“

Gavin však dál mířil směrem k Tiffany a ta nervózně ustupovala. Když se ho Harley pokusil zadržet, Gavin se prudce rozmáchl levou rukou

a trefil Harleyho pěstí do obličeje. Rozpoutalo se úplné peklo, Kara začala ječet: „Ty hajzle! Nesahej mi na Harleyho!“ a pak se na Gavina vrhla a tloukla ho do hlavy tyrkysovým psaníčkem, což mohlo být docela bolestivé, protože v něm vždycky nosila spoustu kosmetiky. Během několik vteřin do haly přiběhli vyhazovači, odtáhli ji od Gavina a snažili se ho nějak uklidnit.

„Neopovažujte se na mě sahat!“ ječel a strkal do obou mužů loktem. „Ubožáci! Vsadím se, že vás zrovna pustili z lochu a jinou práci jste si nesehnali.“

Tiffany nevěřila vlastním uším. Gavin je totální magor!

„Vlastně jsem byl v armádě,“ ohradil se jeden z vyhazovačů, který se předtím na Tiffany díval s takovým opovržením.

„A proč sis nenašel pořádnou práci, co?“ utrl se na něj Gavin. „A teď jsi v civilu a určitě předstíráš, že máš posttraumatický šok nebo podobný nesmysly.“

V očích druhého muže se na chvíli objevil obrovský hněv, Tiffany si byla jistá, že Gavina praští. Ne že by si to ten ubožák nezasloužil. Místo toho se však s opovržlivým výrazem obořil na ni. „Máte moc prima přítele. Dostaňte ho odsud, než na něj zavolám policajty.“

Tiffany se chystala ohradit, že Gavin její přítel rozhodně není, muž se však už od ní odvrátil a bavil se s kolegou. Po zmínce o policii se Gavinova odvaha podle všeho vytratila a z klubu v podstatě utekl. Tiffany se podívala na Karu, která prohlásila: „Taxík. Hned!“

O hodinu později byla Tiffany doma. Omšelá garsonka, kterou měla pronajatou na Archway Road v severním Londýně, jí snad ještě nikdy nepřipadala takhle útulná, i když tu byla zima a vlhko. Tiffany se rychle osprchovala, pak na sebe navlékla spoustu vrstev oblečení: tílko, růžové froté pyžamo s tlapičkovým vzorem, chundelatý župan a ponožky. Kvůli chladu se do postele nemohla stylově oblékat. Gavin nemá ani tušení, o co přišel, říkala si sama pro sebe. Schoulila se v posteli s ohřívací lahví, ale i tak se třásla. Odmítla nabídku své nevlastní mámy, která jí k Váno-cům chtěla koupit elektrickou zahřívací dečku. Vždyť jí přece je dva-

dvacet, ne šedesát! Od té doby svého rozhodnutí litovala pokaždé, když zalézala do postele a třásla se pod přikrývkou. Dnešek nestál za nic! Už nikdy Kaře nedovolí, aby jí domlouvala rande. Ušklíbla se, když si vzpomněla, jak si ten vyhazovač myslel, že je Gavin její přítel. To určitě!

Bez tohohle zážitku by se mileráda obešla. Už takhle uplynulých čtrnáct dnů bylo dost hrozných. Nedávno se spojila s mámou, se kterou se neviděla od doby, kdy byla miminko. A byla to naprostá katastrofa. Svou skutečnou matku chtěla potkat už roky. Čekala, že k někomu, kdo ji porodil, bude něco cítit, alespoň nějaké pouto. Žena, se kterou se sešla, však byla jen drsná feťačka, která ke své dceři podle všeho necítila vůbec nic. Byl to pro ni příšerný zážitek. Tiffany naštěstí měla skvělý vztah s tátou, který ji vychovával, i s nevlastní mámou Marií. Po podobné zkušenosti si však člověk jen těžko mohl nepřipadat nechtěný a odmítaný.

A navíc pracovala jako servírka a svou práci přímo nenáviděla. Před rokem dodělala školu a zoufale se snažila prosadit jako stylistka, kdykoli to bylo možné, pracovala i zadarmo. Ale zatím ničeho nedosáhla, a protože už se dál neobešla bez platu, musela si najít místo servírky. Splnění jejích snů, že se stane stylistkou, bylo čím dál nedosažitelnější. Ale no tak, snažila se povzbudit, když se zavrtávala pod peřinu, aspoň se ti podařilo uniknout před tím příšerným Gavinem!

Kapitola 2

V neděli kolem oběda Tiffany dorazila do tátova řadového domku ve Favershamu, což bylo malé městečko v Kentu. Když se chystala strčit klíč do zámku, dveře prudce otevřela její usměvavá osmiletá nevlastní sestřička Lily-Rose.

„Ahoj, Tiff! Můžu ti ukázat sestavu, co jsem si nacvičila na Lady Gaga? Trénuju celé dopoledne.“ Udělala piruetu ve světle růžovém dresu a stejné sukýnce. To je z toho, jak pořád sleduje talentové soutěže. Tiffany by se momentálně nejraději přecpala otcovou vyhlášenou pečení a zhroutila se na pohovku.

„Nech Tiff, ať se aspoň svlékne,“ křičela shora Marie. „Určitě včera byla celou noc vzhůru, trsala a pila frťany.“

„Ale no tak, Marie,“ volala na ni Tiffany, „trsát už se dávno neříká, nejsou přece osmdesátá léta.“

„Jak myslíš, kotě,“ odsekla Marie.

Tiffany následovala točící se Lily-Rose do kuchyně, kde už měl táta spoustu práce s přípravou pečených brambor. Měl na sobě zástěru s obrázkem krajkové podprsenky a kalhotek, což byl rozpustilý dárek od Marie, která vařit neuměla. Tiffany už byla tak zvyklá na to, že v ní táta chodí, že to s ní ani nehnulo.

„Tiffany, jak se máš?“ Táta byl jeden z mála lidí, kteří ji oslovovali celým jménem. Odvrátil se od trouby a objal ji. Moc ráda ho viděla, svého spolehlivého a solidního otce Chrise, na kterého se mohla kdykoli obrátit.

„Potřebuju kafe,“ prohlásila a posadila se ke kuchyňskému stolu.

Možná že díky kofeinu bude sestřinatanec na Born This Way přece jen o něco snesitelnější. Mohla jen doufat, že Lily-Rose nezašla do extrému a nelíhne se jí někde kuře nebo si nepřipravuje šaty z masa. Kdyby nedej bože použila tatínkovo biohovězí, mohl by z toho mít smrt.

„Já ti ho udělám, zlato,“ nabídla se Marie, když přišla do kuchyně. Bylo jí sedmatřicet, měla husté kaštanové kudrnaté vlasy, zelené oči pihy a ten nejmilejší úsměv na světě. Políbila nevlastní dceru na tvář a Tiffany ucítila její věčný parfém Happy od Clinique. Lily-Rose se přestala točit a udělala hluboké plié. Pak vyskočila a nadšeně vypískla: „Znám dobrý vtíp o Lady Gaga.“

„Tak sem s ním,“ prohlásila Tiffany, i když jí bylo jasné, že ho určitě bude znát.

„Víš, kde má Lady Gaga šatník?“

„To tedy nevím,“ předstírala Tiffany.

„V ledničce!“ vypískla Lily-Rose. „Chápeš to?“

I když Tiffany ten vtíp slyšela snad podesáté, stejně se mu zasmála. Na osmiletou holku nebyl úplně špatný.

„Tak budeš se teď na mě dívat?“ žadonila Lily-Rose, a dokonce pro sebe se sepjala ruce. „Prosím.“

„Je ti jasné, že dokud to neuděláš, nedá ti pokoj?“ varovala ji Marie, když jí podávala hrnek s kávou.

Tiffany už se s železnou vůlí Lily-Rose setkala mnohokrát, proto si vzala kávu a následovala sestřičku do obývacího pokoje.

Naštěstí nikde v dohledu nebylo ani obrovské vejce, ani šaty z masa. Lily-Rose zapnula stereo, začala se natrásat, dělat složité pohyby rukama, obracet se tam a zpátky, otevírat pusy, jako by zpívala, a přímo překypovala sebedůvěrou. Tiffany jí tleskala a usmívala se; sestřička byla tak šťastná, mohla si být jistá láskou obou rodičů. Tiffany si dobře vybavovala, jak ona v jejím věku vždy vnímala, že jí v životě něco chybí. Táta sice byl úžasný, ale Tiffany toužila po mámě. Teprve když se Chris seznámil s Marií, jejich rodina začala Tiffany připadat úplná.

Na konci sestřiny sestavy se v obýváku objevila Marie. „Zrovna jsem přemýšlela, jaká jsem v jejím věku byla já,“ poznamenala Tiffany.

„Byla jsi hrozně důležitá, pořád jsi mi říkala, co mám nosit. O své pravdě jsi byla skálopevně přesvědčená.“

„Ale stejně jsi na mě nikdy nedala, vid'?“ smála se Tiffany. Marie neustále nosila džíny a vytahaná trika a za nic na světě by se s nimi nerozloučila, i když se ji Tiffany usilovně snažila přesvědčit, aby si občas oblékla i šaty a boty na podpatku.

„A jak se máš? Nějaký úspěch s hledáním práce?“

Tiffany zavrtěla hlavou. Posílala e-maily, volala a osobně navštívila spoustu časopisů... a v žádném jí nemohli nic nabídnout, dokonce ani kdyby pracovala zadarmo.

„Až do konce života budu roznášet pizzu,“ prohlásila posmutněle. „Pohřbí mě v rakvi z těsta na pizzu.“

„Jasně že ne! Jsi nadaná a jednou určitě prorazíš. Zasloužíš si to. Tak a teď pojďte, holky. Táta už podává oběd a víte, jak se vždycky zlobí, když se ke stolu chodí pozdě.“

„Bylo to úžasný, tati,“ prohlásila Tiffany a odložila příbor na prázdný talíř. Táta byl skvělý kuchař; dokonce snil o tom, že si otevře vlastní restauraci, ale vždy se do toho bál pustit kvůli penězům, protože chtěl zajistit rodinu. Marie jako asistentka pedagoga na místní základní škole domů moc peněz nenosila. Proto Chris raději pracoval jako tesař a vařil jen pro zábavu.

„Doufám, že máš ještě místo na dezert. Udělal jsem hrušky pošírované v červeném víně. Pro tebe zmrzlinu, Lily-Rose.“

„Dám si za chvíli, musím jít zkontrolovat Justina Biebera,“ prohlásila Lily-Rose a sklouzla ze židle.

„Tak se jmenuje její nový křeček,“ vysvětlovala Marie. „Je roztomilý, ale dokáže lézt na nervy.“

„Tak trochu jako jeho jmenovec,“ žertovala Tiffany, když vstala, aby sklidila talíře ze stolu. Zastavila se u linky a obdivovala hrušky v červeném víně. Znovu musela žasnout nad tátovým kuchařským uměním.

„Vlastně nechápu, proč jsem se odsud stěhovala,“ poznamenala. Jistě, dojíždění do Londýna bylo náročné, a navíc to vyšlo tak draho, že se jí

vyplatilo pronajmout si ten hnusný byt. Ale co kdyby nastal čas na změnu? Znovu se posadila. „Když teď nad tím přemýšlím, možná bych se na pár měsíců mohla vrátit domů, než se mi někde podaří uchytit jako stylistka. Místo nájmu bych vám hlídala Lily-Rose.“ Vlastně nahlas řekla nápad, který v sobě už nějakou dobu nosila. Musela by samozřejmě přespávat v maličkaté místnosti, ale aspoň by každý měsíc neměla starosti s placením složenek a mohla by přestat pracovat v té příšerné restauraci. Táta i Marie však náhle začali vypadat nějak rozpačitě.

„No, víš, moc rádi bychom tě tu zase měli, Tiffany,“ začal její otec, „ale vlastně nemáme místo.“

„To je v pohodě, klidně mi bude stačit komora, a před stěhováním si pochopitelně proberu šatník. Méně někdy znamená více.“ Trochu se jí dotklo, že ji nevitají zpět s otevřenou náručí.

„Měli bychom jí to říct, Chrisi,“ přesvědčovala ho tiše Marie. „Vím, že jsme chtěli ještě chvilku počkat, ale nebylo by to k ní fér.“

„Co mi chcete říct?“ Začínala dostávat strach.

„No, Tiffany, jde o to... že z komory uděláme dětský pokoj.“ Táta se široce usmál a objal Marii. „Budeme mít miminko.“

Tiffany okamžitě vyskočila ze židle a oba je objala. „To je tak úžasná zpráva!“ Myslela si, že po třech potratech, které Marii hodně potrápily, už se snahy o další dítě vzdali.

„Zatím si od toho raději moc neslibujeme,“ prohlásila nevlastní máma. „Ale zrovna jsem byla na ultrazvuku v šestnáctém týdnu a vše vypadá v pořádku.“ Měla slzy v očích a dojala tím i Tiffany; dobře věděla, jak Marie touží po dalším dítěti.

„Kdybyste potřebovali s něčím pomoci... kdybys třeba chtěla, abych sem zajela a pohlídala Lily-Rose, cokoli... stačí říct.“

„Vím, že mi pomůžeš, Tiff, a nechci, aby ses cítila odstrčená kvůli tomu, jak to dopadlo s tvou matkou. Dobře víš, že pro mě jsi dcera stejně jako Lily-Rose a to miminko.“ Ten okamžik byl nabitý emocemi. Když ji Marie objala, Tiffany se udělal knedlík v krku, protože sice měla z Mariina štěstí radost, zároveň se ale znovu nedokázala ubránit myšlenkám na svou pravou matku, která o ni nestála...

„Kristova noho, tady je to jak v nějakém pitomém seriálu!“ snažil se žertovat Chris, ale Tiffany moc dobře věděla, že je také dojatý. „Dám na stůl dezert.“

Po obědě si Marie šla odpočinout a Tiffany s Chrisem vzali na procházku Lily-Rose, protože se nemohla dočkat, až se v místním parku projede na kolečkových bruslích. „Nevadí ti, že čekáme miminko, vid’?“ ujišťoval se Chris, když sledoval, jak před nimi Lily-Rose s jistotou bruslí a světlé vlasy za ní vlají jako hříva. „Jak už říkala Marie, nechceme, aby sis připadala odstrčená.“

„Jasně že mi to nevadí!“ vyhrkla Tiffany. „Ale budeš pěkně starý tatka!“ „Nejsi drzá? Je mi teprve dvačtyřicet, jsem v nejlepších letech.“

„Jo, jasně,“ škádlila ho Tiffany.

„A s tím pokojem mě to mrzí. Možná by ses sem mohla nastěhovat aspoň do porodu?“

„Ne, tati, ale díky. Něco vymyslím, vy už takhle máte starostí až až.“

Když se vrátili domů, bylo už pozdní odpoledne a Tiffany musela vyrazit do Londýna, protože slíbila, že v restauraci na pár hodin vypomůže. Mrholilo, obloha byla šedá a představa návratu do práce ji deprimovala. Marie její náladu vycítila. „Hlavu vzhůru, Tiff. Všechno se dá zase do pořádku, vidím před tebou skvělou budoucnost.“

„Ale mezitím mě čekají česnekové bagety, těstoviny a pizza,“ stěžovala si Tiffany, když si zapínala černou koženou bundu.

Když už byla na ulici, Chris za ní náhle vyběhl a mával dopisem. „Ještě jsem ti chtěl dát tohle.“

„Díky.“ Tiffany se dívala na hnědou obálku, která vypadala úředně. Určitě to bude upomínka kvůli nějaké nezaplacené složence. Znovu tátu rychle objala, nacpala si dopis do kapsy a okamžitě na něj zapomněla.

Kapitola 3

V šatně Angel hodnotila svůj obraz v zrcadle. Znovu měla pocit, že její stylistka Claudia jí pro pořad, ve kterém proměňovali vzhled divaček a jež uváděla, nezvolila vhodné oblečení. Chtěla vypadat odvážně, ale zároveň trochu přístupně, ideálně by zvolila nějaké konfekční oblečení zkombinované s kouskem od mladého návrháře. Claudia se však rozhodla pro nachové vypasované značkové šaty, takže Angel působila, jako by si jen odskočila z koktejlového večírku. Navíc jí ty šaty ani neseděly – přes prsa jí byly těsné a v pase zase volné. Občas měla nepříjemné podezření, že Claudia chce, aby jí to neslušelo...

„Můžu k tobě být upřímný?“ ozval se její kadeřník a jeden z nejbližších přátel Jez.

„To jsi přece vždycky,“ poznamenala věčně Angel, protože už tušila, že ji za ty šaty vůbec nepochválí. Otočila se čelem k němu. Ve věčně opáleném obličejí měl svůj klasický kyselý výraz.

„Jedním slovem – hrůza.“ Šel k ní a tahal ji za volnou látku v pase. „Vždyť ti to ani nesedí!“ sykl. „Proboha živého, kdybych tě česal tak hrozně, jak tě ona obléká, dala bys mi co proto, i když už jsme více než dvanáct let přátelé!“

Angel zanaříkala. Nesnášela spory, ale bylo jí jasné, že se k téhle situaci bude muset nějak postavit. „Já vím. Promluví si s ní. Podle všeho vůbec nemá tušení, co je hlavní smysl pořadu, i když už pro nás pracuje víc než čtyři měsíce.“

Angel měla dvakrát v týdnu hodinový prostor v ranním vysílání stanice

ITV, umožňovala ženám proměnit jejich vzhled a zároveň působila jako poradkyně. Byla to prostě další show o módě, před průměrem ji však zachraňovala Angelina vřelá povaha. Měla velký dar, že se s ní účastnice cítily naprosto přirozeně a svěřovaly se jí se svými problémy, což bylo vzhledem k Angelinu téměř dokonalému zevnějšku hodně neobvyklé.

Pořad moderovala teprve od ledna, protože se snažila trochu přesměrovat kariéru. Kdysi bývala nejslavnější a nejkrásnější fotomodelkou Británie, s touto prací však před několika lety skončila, čas od času se k ní ovšem vracela zejména kvůli propagaci svých parfémů nebo oděvních značek. Už se však rozhodně odmítala nechat vyfotit nahoře bez, i když jednou za několik měsíců dostávala troufalé nabídky z pánských časopisů. Proslavila se i manželstvím s Calem Baileym, krásným bývalým hráčem klubu Chelsea a anglickým fotbalovým reprezentantem. Společně tvořili jeden z nejznámějších manželských párů v zemi.

Pak se otevřely dveře a dovnitř vkráčela Claudia ve smetanových krajkových šatech, které si rozhodně nekoupila v konfekci. „Angel, vypadáš luxusně!“ vyhrkla se svým snobským přízvukem, který Angel neskutečně dráždil.

„Opravdu si to myslíš?“ ptala se nejistě.

„Opravdu, opravdu,“ šveholila Claudia a chodila kolem ní. „Moc se nám to líbí.“

Jez vycítil, že Claudia začíná Angel přesvědčovat a že jeho nejlepší kamarádka bude v celostátní televizi vypadat příšerně a jistě si tím vyslouží pozornost módní policie, proto ji dloubl do žeber. Nikdy se nedokázal chovat nenápadně. Angel se vzpamatovala.

„Vlastně se mi to, Claudie, nelíbí,“ namítla. „Ty šaty mi nesedí a tahle barva na mně vypadá lacině. Jak už jsem tě jednou upozorňovala, nechci nosit takhle slavnostní oblečení. Ty ženy, které oblékáme, musí mít pocit, že se na mě mohou obrátit.“

Claudia zavrtěla hlavou. „Ani náhodou nepřipustím, aby sis do televize vzala teplákovku. To by byla kariérní sebevražda jak pro tebe, tak pro mě. A to ani nemluvím o válenkách!“ Když to slovo říkala, otrásla se.

Angel měla teplákové soupravy i válenky moc ráda. Oblékala se do nich hned po skončení vysílání a bylo jí jasné, že pro Claudii byly příliš obyčejné – a to dokonce i její luxusní béžová tepláková souprava značky Chanel.

„Nemluvím tu o teplákovkách, ty nosím doma kvůli pohodlí. Navrhovala bych třeba červené těsné džíny – barevné džíny teď letí, ne? Nějaké triko třeba a mé červené semišky na klínu. Něco letního a zábavného! Nechci dávat najevo, že na sobě mám šaty, které si soutěžící nikdy nebudou moci dovolit.“

Claudii se opovržlivě rozšířily nosní dírky a pohodila světlou hlavou. „Jestli to tak chceš,“ poznamenala. „Půjdu ti pro to tričko.“ A potom odkráčela z místnosti.

„Někdy si říkám, jestli jí náhodou návrháři, jejichž oblečení se ti snaží vnutit, nedávají nějaké peníze bokem,“ přemýšlel Jez. „Upřímně řečeno, ještě jsem nepotkal stylistku, která by byla takhle neschopná někoho hezky obléknout.“

„Jí to ale přece sluší pokaždé, ne?“ poznamenala Angel a vykroutila se z příšerných nachových šatů.

„Protože všechno její oblečení má luxusní značku.“ Odmlčel se. „Začíná mi docházet trpělivost. Kdy se jí konečně zbavíš? Podle mě nás ani nemá ráda. Myslí si, že jsme trapně obyčejní. Nesaháme jí ani po paty.“ Zazubil se. „A chápu, že nemá ráda tebe, protože opravdu jsi trochu obyčejná, ale já?“ Jez zaujal postoj, jednu ruku si dal na čelo, druhou v bok. „Já jsem prostě dokonalý!“

„Sklapni a učeš mě!“ nařídila mu žertem Angel. „Po vysílání si promluvíme s Oscarem a vysvětlím mu, proč s Claudii nejsem spokojená.“

Oscar byl producent, který Claudii vybral, hlavní hvězdou pořadu ale byla Angel, proto doufala, že se jí ho podaří přesvědčit, aby se stylistky zbavil.

O dvě a půl hodiny později pořad skončil a Angel konečně mohla jít. I když svou práci milovala, ještě víc si užívala, když už byla hotová a před sebou měla trochu volného času. Z televizního studia vyšla ruku v ruce

s Jezem, pak se však na recepci zarazila, protože zahlédla pohledného tmavovlasého muže v kožené bundě a džínách. Někdy úplně zapomínala na to, jak je její muž vlastně nádherný. Ve čtyřiatřiceti mu to slušelo jako snad ještě nikdy v životě, černé vlasy mu na skráních začínaly mírně šedivět. Bude stejný typ jako úžasný George Clooney, který je také s věkem stále krásnější.

Jez významně hvízdil. „No tady je někdo fakt k sežrání.“

Cal k nim šel a políbil Angel na rty.

„Nečekala jsem tě tu,“ vyhrkla.

„Říkal jsem si, že tě překvapím. Připadá mi, že už jsme se hrozně dlouho neviděli, tak jsem Honey odvezl k tvé mámě a zbytek dne a noc strávíme v hotelu.“

„To je tak romantické,“ vyhrkl Jez. „Já vám tak závidím! Víte, co odpolodne čeká mě? Pořád budu dělat melíry. A pak se musím vrátit domů, abych tam pustil instalatéra, protože nám příšerně smrdí odpady. Pak si asi ohřeju nějaký nízkotučný polotovar a budu se dívat na *Amerika hledá topmodelku*, protože Rufus dělá až do večera.“ Jez rozhodil ruce. „Prostě mě zabijte, tuhle průměrnost už dál nesnesu.“

Cal se usmál, na tyhle dramatické výstupy už byl zvyklý. Sáhł si do kapsy bundy, vytáhl obálku a podal ji Jezovi. „Nebo... můžete s Rufusem jít na premiéru *Rychle a zběsile 6*. Tady jsou lístky a Rufus dnes končí brzy.“

Filmová série *Rychle a zběsile* se svalnatým Vinem Dieselem byla jednou z Jezových tajných posedlostí, akčňáky o autech se totiž k jeho zženštilé image příliš nehodily.

Jez se rozhlédl, aby se přesvědčil, že je nikdo neslyšel. Pak si obálku vzal, schoval si ji do černé pánské tašky Mulberry a políbil Cala na tvář. „Díky, díky, díky! Tak já už vás, hrdličky, opustím.“ Pak zmizel ze studia a do kroku se mu vrátila energie.

Cal objal Angel kolem ramen. „Tak půjdeme do hotelu?“

„Jasně!“ prohlásila a dala mu ruku kolem pasu. „Byla jsem hrozně unavená, ale teď už jsem zase pro každou špatnost.“

„To je dobře,“ šeptl a políbil ji na krk. „Přesně v to jsem doufal.“

Angel se ospale rozhlédla po hotelovém pokoji. Drahé spodní prádlo La Perla, které jí Cal koupil, bylo poházené po místnosti spolu s Calovým oblečením. V chladicí nádobě byla prázdná lahev šampaňského. Silné hedvábné závěsy byly zatažené a místnost jemně ozařovaly vonné svíčky.

Jakmile dorazili do hotelu, velmi exkluzivního May Fair, strávili s Calem většinu nádherného odpoledne v posteli, jeden druhému připomínali spoustu důvodů, proč jsou do sebe i po deseti letech nadále bláznivě zamilovaní. Stále ještě po něm toužila jako dosud po žádném muži a on ji chtěl jako žádnou jinou ženu na světě. To vědomí si užívala, když jí líbal a laskal tělo, potom se s ní miloval, zpočátku pomalu, ale nakonec rychle a vášnivě, až z toho oba byli celí zmámení vášní...

„Miluju tě,“ prohlásil Cal a obrátil se k ní. „Stále ještě jsi ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl.“ Obkreslil jí rty prstem a pak ji něžně políbil.

„Já tě taky miluju,“ prohlásila. „Vlastně čím dál víc,“ položila mu hlavu na hrudník, aby slyšela bušení jeho srdce. „Máme takové štěstí, vid’?“ A myslela to opravdu upřímně. To odpoledne bylo dokonalé, ale teď začínala pociťovat náznak smutku, protože se modlila a doufala, aby už se jí tentokrát podařilo otěhotnět. A snažila se ty myšlenky ignorovat, vždy u ní totiž vyvolaly smutnou náladu.

Pokoušeli se o miminko už půl roku. Cal o další dítě stál, jakmile byl jejich první dcerce Honey rok. To v Angel se touha po dalším dítěti probudila až mnohem později... ale teď to nějak nešlo. Oba už byli na několika vyšetřeních a vše se zdálo v pořádku. Lékaři jim říkali, ať tomu dopřejí minimálně ještě šest měsíců a pak teprve začnou s dalšími kroky. Angel si však kvůli tomu dělala starosti. Co když už další miminko nebude moct mít?

Cal jako by její myšlenky vycítil, protože ji náhle pohlídl po vlasech a řekl: „Vím, na co myslíš, ale musíš si vybavit, co nám říkali lékaři. Není důvod, proč bychom neměli mít další dítě.“

Zvedla hlavu a podívala se na Cala, který se na ni usmál a prohlásil: „Možná prostě budeme potřebovat více podobných odpolední.“

A ona si už poněkolkáté pomyslela, co by si asi bez něj počala. Byl její milenec, přízněná duše a neochvějná skála.

Úsměv mu oplatila a prohlásila: „A teď bych si dala něco k jídlu!“

Cal se natáhl pro jídelní lístek pokojové služby. „Nech mě hádat... dáš si smaženou rybu s hranolky, kvůli výčítkám svědomí ještě salát. A nakonec cheesecake z bílé čokolády.“

„Cha! Ty mě tak dobře znáš.“

Přesně na to totiž Angel měla chuť. Nikdy nepatřila k celebritám, které si hladověním málem způsobily smrt. Naštěstí dietu nikdy držet nemusela – často jezdila na koni, plavala, měla dobré geny a manžela, který vařil zdravá a výživná jídla, proto si uchovávala štíhlou postavu. „A ty si zase určitě dáš grilovaného mořského okouna se zeleninou?“

„Jasně, teď vyber, jaký si pustíme film, a v půl deváté jsem nás objednal na masáž. Jo a koupil jsem ti tohle.“

Cal sáhl vedle postele a podal jí růžovou sametovou krabičku na šperky.

Má snad někdo dokonalejšího manžela?

Angel ji otevřela a uvnitř našla rozkošný náhrdelník. Dvě spojená srdce – jedno s diamanty, druhé s růžovými safíry – a oběma procházel diamantový šíp.

„To je nádhera!“ vyhrkla Angel, okamžitě si ho dala kolem krku a zvedla si vlasy, aby jí ho Cal mohl zapnout.

„Jsem rád, že se ti líbí. Chtěl jsem ti udělat radost.“

„Mrzí mě, že já jsem ti nic nekoupila.“

„Určitě nějaký dárek vymyslíš,“ škádlil ji.

„Hmm,“ Angel Cala začala líbat na hrudníku, a když se chystala posunout níže, zvedla hlavu a řekla: „Objednal bys to jídlo, prosím? Já teď budu mít nějakou práci.“

Cal se pohodlně uložil a sáhl pro telefon, na rtech mu pohrával úsměv a nějak se mu podařilo telefonicky objednat večeři...

Kapitola 4

Restaurace Mamma Mia úplně praskala ve švech. Tiffany doslova běhala mezi stoly, přijímala objednávky a brala si těžké talíře s pizzou z pultu, odkud horkokrevný hlavní kuchař Vincent na všechny ječel, že jsou příšerně pomalí. Byla to obvyklá špička před začátkem divadelních představení, podnik byl plný lidí, kteří se chtějí najíst ještě před *Lvíím králem*, kterého hráli hned za rohem, nebo před jinými velkolepými muzikálovými show, jichž byl plný West End.

Tiffany nebyla úplně ve své kůži, den předtím popíjela s Karou. Odmítli ji totiž z dalšího časopisu, i když pro ně byla ochotná pracovat zdarma. Domácí koktejly jí připadaly jako nejlepší lék na smutek, ale dnes za to draze platila. Bolela ji hlava a z pachu jídel se jí zvedal žaludek. Unaveně vyrazila ke stolu číslo devět.

„Chtěli jsme Čtyři roční období se silnou vrstvou těsta,“ brblal rozhořčený muž ve středních letech s příšernou přehazovačkou, který tam seděl s obdobně nabručenou manželkou a dvěma dětmi.

Píchl do napůl snědené placky vidličkou. „Ale tohle těsto je tenké.“

„Omlouvám se, pane, ale kdybyste to řekl hned, vyměnili bychom vám to,“ chlácholila ho Tiffany a myslela si: *Do háje! Tak proč tu pizzu jedl, když si objednal jinou.* Zákazníci ji nikdy nepřestávali udivovat.

„Za tohle rozhodně platit nebudu, protože jsem si to neobjednal.“

Pravidlo číslo jedna: nikdy se se zákazníky nehádejte. Mile se usmějte a rychle zmizte. Ať to jde vyřešit nemilosrdná Vera. Polská provozní si s náročnými pánskými zákazníky vždy nějak poradila, zejména díky

mohutnému poprsí, kterým se neváhala chlubit. Dnes však Tiffany na milé úsměvy neměla náladu. „Bohužel už jste polovinu pizzy snědl, pane.“ Nejradši by ještě dala palec dolů a vysvětlila mu, že tou přehazovačkou nikoho nepřesvědčí, že nemá pleš.

„V mém salátu bylo hrozně málo mozzarely a avokáda,“ přidala se manželka. A přitom už také měla polovinu v sobě.

„A co jste čekala? Jste v centru Londýna a přitom je tu hrozně levné jídlo,“ pomyslela si Tiffany. Podle výrazu v ženině obličeji však poznala, že to omylem vyslovila nahlas.

Sakra.

„Máte tady nějaké problémy?“ Objevila se Vera. Byla jako žralok, který cítí krev, a okamžitě se sem přirtila, aby zjistila, co se děje.

„Nejsme spokojení s obsluhou. Dostali jsme špatnou pizzu; salát byl ošizený. Tohle prostě nepřichází v úvahu.“

„Chápu, pane. No, pizzu už jste téměř snědl, ale salát bychom vám mohli přinést nový a nedali byste si lahvinku na podnik?“ Vera ukázala lahev bílého vína, které, jak se Tiffany přesvědčila na vlastní kůži, bylo tak kyselé, že člověku trnuly zuby, a úplně mu naleptávalo žaludeční sliznici. Manželé však podle všeho nebyli žádní znalci, proto při vyhlídce na lahev zdarma nadšeně přikyvovali.

Vera se významně podívala na Tiffany. „Prosím, dones sklenky na víno.“

Poslechla rozkaz a přemýšlela, kdy dostane vynadáno, protože to bylo nevyhnutelné.

Tiffany moc dobře věděla, že ji Vera nemá ráda, jelikož je mladší a hezčí. Navíc Veře vadilo, jak se zastává ostatních číšníků a servírek, kteří většinou přijeli z východní Evropy. Vera se je pokoušela obelhat a tvrdila jim, že nemají nárok na nemocenskou ani placenou dovolenou, což nebyla pravda. Naštěstí byl majitel pizzerie známý Tiffanyina otce, proto se k ní Vera musela chovat slušně. Zase tak moc slušně ale ne.

Když si Tiffany po konci náročné směny oblékala kabát, Vera si ji zavolala do maličké kanceláře v zadní části restaurace. Posadila se za stůl, zatímco Tiffany se musela krčit na maličké stoličce. Kancelář byla

tak malá, že jí dominovala Veřina obří prsa, uvězněná v nachových lesklých zavinovacích šatech. Jako dvě obří čokoládové pralinky, pomyslela si Tiffany, aby se trochu rozveselila. V kombinaci s Veřinými tmavě modrými očima – což jistě byly barevné kontaktní čočky, i když provozní tvrdila, že jsou přirozené – to bylo dost křiklavé.

„Vím, že všechno chceš řešit oficiálně a letálně,“ začala Vera se silným polským přízvukem.

„Říká se legálně,“ nemohla si pomoci Tiffany.

Vera se usmála. „Ty jsi tak chytrá, Tiffany, divím se ti, že pořád děláš servírku.“

Tiffany se stáhl žaludek. Dostane padáka? Ještě dlužila za nájem a taky si chtěla zaplatit účet za telefon. Proč jen na ty protivné hosty nebyla milejší?

„Takže tohle je oficiální varování,“ Vera pro zdůraznění zabubnovala umělými nachovými nehty do desky stolu. „Jestli na tebe ještě jednou budou nějaké stížnosti, tak mi nezbyde nic jiného než dát ti výpověď.“

Tiffany otevřela ústa a chtěla se začít hájit, pak je však radši zase zavřela. Nechtěla říct nic, čeho by později litovala a co by Veře poskytlo záminku, aby ji propustila na hodinu.

„Rozumíme si?“ ptala se provozní a upřela na ni svůj nepřírozeně modrý pohled.

„Rozumíme, Vero.“

Týden se Tiffany dařilo sklápět uši a držet se Veře z dohledu. V pátek večer v osm hodin však zákazník u stolu patnáct způsobil její konec. Přebírala ho od jiné servírky, již právě končila směna. Když ke stolu patnáct mířila, měla tolik práce, aby se vyhnula ostatním číšníkům spěchajícím ke stolům s talíři jídla, že si hosta všimla až ve chvíli, kdy se před něj postavila. Ke své hrůze zjistila, že je to ubožák z klubu Gavin. Na seznamu lidí, s nimiž už se nikdy nechtěla potkat, byl hodně vysoko. Vlastně na prvním místě. Třeba ji nepozná? Zákazníci často viděli jen černou uniformu a obličej se vůbec nevšimli. Pro Gavina to bohužel neplatilo.

„Ahoj, Tiffany.“ Znovu si ji nechutně prohlížel od hlavy k patě.

„Zrovna jsem dokončil další skvělý obchod, byl jsem poblíž a dostal chuť na pizzu. Upřímně řečeno je to tu pod mou úroveň. Normálně chodím do Nobu nebo J. Sheekey. Ale znáš to, když člověka někdy přepadne chuť na něco hodně laciného?“ Na slovo laciný dal zvláštní důraz.

„No, tady máš předkrm.“ Tiffany se snažila mluvit, jako by se nic nedělo, každá část jejího těla však vysílala varovné signály, že se blíží srážka s blbcem. Opravdu se k ní do restaurace dostal náhodou, nebo to ten slizák plánoval?

Položila před něj česnekovou bagetu se zapečenou mozzarellou a snažila se nastavit tělo tak, aby mezi nimi byl maximální možný odstup. Celou tu dobu však na sobě cítila Gavinův povýšený pohled.

„Chceš pepř?“ ptala se a natáhla se pro velký mlýnek.

Přikývl. Když mlýnkem otáčela, poznamenal: „Vidím, že s rukama to umíš dobře. Takhle si přivyděláváš k tomu pakateli, co ti tady dávají?“

Ovládla se natolik, že mlýnek dokázala odložit na stůl, aniž by s ním Gavina vzala po hlavě. „Dáš si ještě něco?“

„Dal bych si lahev vína. Toho nejlepšího, co tu máte, i když je mi samozřejmě jasné, že nebude stát za nic.“ Zlověstně se usmál. „Nečekám, že bys poznala rozdíl.“

O co mu jde? Opravdu se tak dotkla jeho ega, že se ji teď rozhodl najít a potrápít? Když mu šla pro víno, usoudila, že kromě toho, že je to samolibý hajzl, ještě zřejmě rád zastrašuje lidi.

Za barem stál Carlo. „Náročný večer?“ ptal se soucitně. Byl hrozně milý, jeho žena právě porodila, proto si musel brát směny navíc. Vera na něj byla mimořádně protivná, protože se jí líbil, on však o ni neprojevoval zájem.

„Ale, jeden nesnesitelný zákazník,“ procedila Tiffany skrz zuby.

„Mám ho od tebe převzít? Všiml jsem si, že se na tebe dívá způsobem, který se mi vůbec nelíbil. Kdyby se někdy chlap takhle podíval na mou dceru, dal bych mu pěstí.“

Nepřipadalo jí jako dobrý nápad, aby se Carlo ke Gavinovi přibližoval.

„To bude v pořádku, díky, Carlo.“ A Tiffany vzala lahev montepulciana, což bylo opravdu slušné víno, ale Gavinovi to tak určitě připadat nebude.

„Mám to nejdřív ochutnat?“ ptal se opovržlivě.

„To záleží jen na tobě.“

„Tak mi nalej.“

Tiffany mu opatrně nalila sklenku. Gavin se napil a přitom se oškříbal. „Je trochu drsnější, než jsem zvyklý.“

„Půjdu ti pro pizzu,“ oznámila mu Tiffany, protože od něj chtěla co nejrychleji zmizet.

Když odcházela, cítila, jak jí potlačovaným hněvem hoří tváře. Nejradši by si na chvíli odskočila a s nějakou kolegyní venku trochu upustila páru, Vera však vyrazila na válečnou stezku. Proto raději obsloužila další dva stoly, Gavinova americká pikantní pizza však byla hotová až příliš brzy.

Když se k němu blížila, slyšela, jak mluví s mladou polskou servírkou Zenou.

„Měla bys dělat tanečnici u tyče. S takovou postavou by sis vydělala balík. Jo, Polky... to jsou lehký holky.“

Zena zrudla a vypadala dost rozpačitě. „Jsem tady spokojená, děkuji mnohokrát,“ prohlásila svou roztomile lámanou angličtinou.

„Ne, vážně, kdy tu končíš? Vzal bych tě do klubu...“

„Děkuji, ne, to nejde.“

Když Gavinovi došlo, že u Zeny nebude mít úspěch, tak se rozhněval. „Určitě pak ještě jdeš někam uklízet, vid’? Ty šlapko!“

Zena od něj odcházela se slzami v očích.

To byla teda případ! Rasista, sexista a ještě totální kretén! Jeho potkat, to byl přímo dar z nebes.

„A tady je moje děvče. Tak co, kočička, proč se neusmíváš jako tamhle ta hezoučká servírka? Ty ode mě nechceš dostat tučné spropitné? Vždyť tady určitě nevyděláváš vůbec nic.“

V Tiffany se něco zlomilo. Už ho měla až dost. A už měla dost i toho, že s ní zacházejí jako s kusem hadru. Gavin byl jen další v řadě podobných hostů, kteří byli nezdvořilí, mluvili s ní, jako by byla úplná nicka. Šest měsíců potlačovaného hněvu v ní přeteklo. Než se Gavin stihl rozkoukat, hodila mu horkou pizzu do klína. Když začal křičet, zvedla lahev vína. „Je to na vás moc horké, pane? Tak se zchlaďte.“ A nalila mu obsah